

xáo trộn trong tâm trí của Duyên. lát sau Duyên ngập ngừng hỏi:

- Chị ơi! Chị có nhớ hình dáng người đến trả nợ không?

Cô nhân viên nhìn Duyên một cách lạ lẫm rồi vui vẻ cười nói:

- Có một anh trạc ngoài 40 tuổi, dáng cao dong dỏng, ăn nói nhẹ nhàng rất dễ nghe, mà hình như không phải người vùng này. Chị có nhớ ra ai không?

Nghe đến đây Duyên sững người. Trời ơi! Anh Thịnh. Tại sao anh lại đến với Duyên đúng lúc như thế này. Bây giờ anh ở đâu? Tại sao anh lại biết chuyện của Duyên mà trả nợ cơ chứ. Mãi nghĩ lan man Duyên về nhà lúc nào không hay. Cô ngồi thừ bên mép giường trầm suy nghĩ. Anh đi bộ đội từ ngày ấy không có tin tức gì tại sao biết chuyện của Duyên mà giúp. Món tiền ấy cô dành dụm đến bao giờ mới trả nợ được đây. Về nhà, cô tần ngần mở tủ lấy chiếc túi du lịch và cái bút máy kim tinh còn sáng lấp lánh được cất kỹ trong hộp ra để ngắm nghía. Đó là những kỷ vật mà Thịnh tặng cô và đã được cô giữ gìn như một báu vật. Chúng mang hình bóng của người đi xa. Cô lại chạnh lòng nhớ tới mối tình đầu đã bị chôn vùi trong quá

khứ. Nỗi đau trong quá khứ, nỗi đau trong hiện tại cứ đan chen và cứ hiển hiện trước mắt. Hy sinh tình yêu để thực hiện ý nguyện của mẹ già sắp cận kề với cái chết, Duyên cảm thấy lòng mình thanh thản vì đã làm theo đúng ý nguyện của mẹ. Đời cô chỉ mong có vậy. Còn đằng sau là cả một chuỗi dài thời gian, thời gian ấy làm cho sự việc hàng ngày luôn diễn ra và thay đổi. Từ lúc là một cô gái ngây thơ trong trắng đến lúc trở thành người con dâu, được làm nghĩa vụ của người vợ, người mẹ, người con. Nghĩa vụ ấy, trách nhiệm ấy cứ đè nặng lên vai Duyên một cách nặng nề. Đã thế bà Kham còn muốn Duyên phải gánh chịu sự nghiệt ngã mà những ngày làm dâu của bà đã trải qua. Rồi đến Bình, con trai bà đã gây cho Duyên bao nỗi đau tưởng chừng như không bao giờ hàn gắn được. Anh ta đã để lại cho Duyên bao sự mất mát, tuổi xuân của Duyên cứ chập chờn như giấc chiêm bao. Nhiều đêm nhớ Thịnh cô cảm thấy khao khát mối tình đầu như người đi trên sa mạc thèm từng giọt nước. Có đêm cô nằm mơ được uống những giọt nước đó một cách thích thú và thoả mãn. Khi tỉnh dậy cô ôm chặt bộ ngực đang phập phồng thở gấp. Cô chột xấu hổ với chính bản

thân mình. Cô muốn quên đi, quên đi tất cả những gì thuộc về quá khứ về mối tình thật đẹp của cô. Cô cố quên đi người chồng bội bạc để chấp nhận cuộc sống hiện tại. Bởi thực tế đã chứng minh hôn nhân không có tình yêu quả là bất hạnh. Cô chỉ biết úp mặt xuống gối mà khóc thầm, tiếng khóc như muốn vỡ ra bởi nó bị kìm nén đã hàng chục năm trời... Trong bóng tối cô cảm thấy một nỗi cô đơn sâu thẳm. Cô như một vì sao lẻ loi trên nền trời đêm.

Sáng nay Duyên cặm cũi bên chiếc máy khâu. Các con đã đi học cả, chỉ còn tiếng đập máy khâu "cành cạch" cùng tiếng giở vải sột soạt của Duyên. Mãi làm cô không để ý tới một người đàn ông đang đứng đằng sau. Đến khi quay lại cô thấy một người vẻ chững chạc trong bộ quần áo sơ mi sáng màu, cặp mắt sâu thẳm nhìn thấu suốt tâm can cô. Duyên giật mình tròn mắt nhìn Thịnh, run rẩy lùi cô lú lị, mãi sau trấn tĩnh được, cô ghen ngào nói qua hơi thở:

- Trời ơi! Anh Thịnh! - Cô khẽ hỏi: - Anh Thịnh! Anh về bao giờ vậy?

Duyên ngược nhìn anh đắm đắm, nước da anh

đen hơn và có già đi đôi chút, chỉ có đôi mắt vẫn sáng và vầng trán rộng thông minh.

Cô cúi nhìn giấu đi vẻ mặt rạng rỡ, lúng túng:

- Vì sao anh biết chuyện mà trả nợ hộ em? Số tiền lớn như vậy làm sao anh có được? Em đã làm phiền anh nhiều quá rồi.

Thịnh cười:

- Có như thế mới chứng tỏ anh vẫn theo dõi tin tức em. Còn tiền ở đâu ra em không cần quan tâm.

Chợt Duyên hỏi:

- Thế bây giờ anh đã về dạy học chưa, anh dạy ở đâu và đã lấy vợ chưa?

Thịnh chậm rãi nói:

- Sau khi về phục viên thì anh được chuyển về Hà Nội dạy - Ngừng một lát, anh nhìn Duyên dăm dăm rồi khẽ trả lời: - Còn chuyện vợ con ư?... - Anh khẽ lắc đầu, đôi mắt buồn rười rượi.

Duyên đỏ mặt kêu lên:

- Trời ơi! ở thủ đô mà sao anh còn chưa lấy vợ.

Nét mặt Thịnh thoáng buồn, anh nói lảng sang chuyện khác:

- Mẹ con em dạo này sống thế nào?

Duyên vui vẻ hẳn lên:

- Mẹ con em vẫn bình thường

Thịnh nhìn Duyên nét mặt tươi tắn, anh hỏi giọng nghèn nghẹn:

- Thế Bình có tin tức gì không em?

Duyên cúi đầu, nét mặt chợt sụu xuống đôi mắt đượm buồn cố dấu kín những cảm xúc của mình:

- Từ ngày ấy không có tin tức gì, vừa rồi em mới biết tin các vị ấy dẫn nhau vào sống ở Lâm Đồng.

Thịnh đăm chiêu nhìn Duyên:

- Duyên có tìm ra nguyên nhân nào mà Bình bỏ đi với một người già hơn em không?

Duyên tự ái, hơi cau mặt lại rồi lắc đầu. Thịnh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Duyên khẽ nói:

- Em là một cô gái đẹp, đẹp cả người cả nét, lại đảm đang. Nếu ai cũng hiểu điều đó thì phải trân trọng em. Nhưng xã hội không ngừng phát triển, đi ra ngoài nhiều cái hay cái đẹp đập vào mắt. Người ta diện đủ kiểu, đủ mốt, thơm tho, khéo léo chiều chuộng. Trong khi đó em suốt ngày chỉ lo cho chồng con không nghĩ đến bản thân, nhịn ăn nhịn mặc thì làm sao mà em làm lóa mắt Bình được.

Đành rằng anh không bảo em chạy theo một nhưng em đã hy sinh cho gia đình quá nhiều em nên nghĩ đến bản thân chứ.

Duyên đã hiểu ra, nét mặt cô tươi tỉnh lại, cô vui vẻ hỏi:

- Vậy anh bảo em bây giờ phải làm sao?

Thịnh cười to:

- Giờ không tự ái nữa phải không? Anh không sui em bỏ công việc, ăn diện chơi bời nhưng phải có lúc dành cho riêng mình.

Duyên khẽ gật đầu nhưng trong lòng không khỏi băn khoăn, nhìn anh không chớp mắt nửa ngạc nhiên, nửa lo ngại:

- Em sẽ cố gắng làm để dần trả món nợ cho anh.

Thịnh cười lớn:

- Được rồi, cứ lo việc hiện tại đi đã. Thế các cháu đi đâu hết rồi?

- Dạ các cháu đi học cả rồi.

Miệng nói nhưng mắt Duyên ngược nhìn anh. Cả không gian hình như bừng sáng. Lòng Duyên xốn xang, bồi hồi. Cô thầm cảm ơn anh. Từ bao lâu nay anh vẫn có thói quen chỉ bảo và quan tâm đến

cô. Vậy mà cô lại là người có lỗi. Điều ấy cứ dày vò cô làm cho cô cảm thấy ân hận suốt đời. Dù sao cũng là duyên phận. Cô đắm đắm nhìn anh: vẫn gương mặt sáng sủa, đôi mắt đen sáng luôn nhìn thẳng. Xa nhau hàng chục năm trời nhưng anh chỉ già đi đôi chút, trên vầng trán rộng vài ba nếp nhăn. Duyên bản khoán: anh vẫn chưa chịu lấy vợ. Cô ngậm ngùi nói:

- Anh Thịnh! Em hứa sẽ nghe lời anh, nhưng em mong anh hãy lấy vợ đi.

Thịnh khẽ gật đầu, đôi mắt nhìn xa xăm thoáng buồn. Duyên chỉ biết đáp lại bằng cử chỉ dịu dàng và ánh mắt đầy tin cậy. Đôi mắt đen của Duyên nhìn chằm chằm vào những nếp nhăn khắc khổ đã bắt đầu xuất hiện xung quanh khoé mắt khoé miệng của Thịnh. Có một cái gì đó vẻ mới mẻ, kỳ lạ ở đôi vai vuông vức và ánh mắt sáng rực của anh. Cô muốn ôm lấy anh như ngày nào. Tiềm thức ấy chợt vụt tắt. Thần kinh cô căng thẳng như sợi dây đàn, có lúc lại trùng xuống làm cô suýt rơi lệ trước mặt anh. Anh hỏi gì cô trả lời như một cái máy, nhưng trong lòng thì rối bời. Có lúc lại thốt lên những lời đứt quãng không đầu

không cuối. Tâm trí cô lúc này không còn chỗ cho bất kỳ cái gì khác ngoài hạnh phúc đang tràn trề và một sự khao khát đến cháy bỏng âm ỉ từ bao năm trời. Vậy mà hạnh phúc ấy đang đứng trước mặt cô, đã bị chính cô dập tắt, thân thể Duyên đột nhiên rã rời lạnh ngắt. Lúc này cả hai người cùng lặng đi, bốn mắt nhìn nhau đượm bao nỗi ưu tư.

20.

Đã bảy năm trời xa quê nhà, không biết tin tức về vợ con, lòng Bình cứ nao nao, mặt dài thượt ra. Tuy không nói nhưng ông già dân tộc đã hiểu. Một buổi sáng ông đưa cho Bình năm trăm ngàn đồng và nói:

- Vợ chồng ta cũng già rồi, chỉ có ít tiền cho con. Hãy tìm về quê hương và đừng ra đi nữa. Chẳng đâu bằng quê hương mình.

Bình tươi nét mặt, anh cảm ơn ông bà đã cứu mang anh từng ấy năm. Bà già nắm xôi vào một cái mo cau đưa cho Bình. Bình vui vẻ chào ông bà, vừa

đi anh vừa cố ngoái lại chào ông bà và nhìn lại nơi đã nuôi anh trong suốt bảy năm. Bây giờ anh đã được chấp cánh trở về quê hương thăm gia đình vợ con. Liệu Duyên có tha thứ cho anh không? Dù có bị xua đuổi thì anh cũng phải nhìn vợ con lấy một lần. Nghĩ vậy anh tất tả ra đường vẫy xe lên thành phố Hồ Chí Minh. Anh la cà dọc phố, mua một bộ quần áo cho vợ, một bộ cho Lệ, một cái đồng hồ cho Vinh. Giờ có lẽ Vinh đã là một thanh niên cao lớn rồi. Mua xong các thứ tiên chỉ còn đủ đi ô tô, dù vậy anh cũng yên lòng. Anh loay hoay gói quần áo vào túi. Bàn tay trái thành tật cứng đờ làm cho gói quần áo rúm như cái bị. Chị bán hàng vui vẻ gấp và bọc lại cẩn thận cho Bình. Bình nhét từng gói quà vào túi khoác lên vai. Đến bến xe vừa gặp chuyến ra Bắc. Bình khấp khởi mừng thầm vội lên xe ngay. Hai ngày hai đêm là một thời gian dài vô tận, tuy mệt nhưng ăn cũng chỉ dám ăn qua loa và mong thời gian về quê càng sớm càng tốt.

Về tới gần nhà Bình ngỡ ngàng, xa lạ. Ngôi nhà đã lên tầng hai. Một giàn hoa giấy thả từ tầng hai xuống làm cho ngôi nhà thêm đẹp mắt. Bình không dám lại gần, anh đứng bên đường nhìn sang. Anh đã nhận ra Duyên, bởi dáng hình thon thả, gọn

ghẽ, búi tóc được búi cao càng tôn khuôn mặt Duyên thêm tươi trẻ. Buổi sáng thường ngày Lệ đi học, lát sau Duyên đi dạy học. Chị cẩn thận chậm rãi kéo hai cánh cửa sắt rồi khoá lại. Mấy hôm nay Vinh đang nghỉ Tết. Mặc dù đứng ở bên kia đường nhưng anh vẫn cố ngھn đầu lên nhìn con cho rõ. Đúng là nó đã lớn thật rồi, nó cao, to, nước da trắng, bước đi đàng hoàng đĩnh đạc. Anh bấm đốt ngón tay đoán nó đã là sinh viên năm thứ nhất hoặc thứ hai. Bất chợt bàn tay từ từ thu lại, nụ cười héo hắt nở trên môi, theo sau là một tiếng thở dài.

*

* *

Nga ghé đến thăm Duyên, hôm nay cô đã được nghỉ Tết. Vừa dựng xe trước cửa hàng, Nga đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh nhà bạn. Bất chợt, cô linh cảm thấy có ánh mắt nào đó như rình rập đâu đây. Ánh mắt lạnh lẽ của Nga chợt dừng ở một góc cây phía bên đường. Một người đàn ông râu, tóc xù xì, mặt mũi nhom nhem, mặc bộ quần áo tã rích, thấy ánh mắt của Nga dừng lại nhìn mình. Anh ta vội cụp cái nón rách xuống tận mặt. Nga

vội chạy vào nhà vừa nói, vừa kéo Duyên xênh xêch ra cửa:

- Mình vừa nhìn thấy một kẻ đang rình rập nhà cậu, nó ở kia kia - Cô chỉ tay về phía đường, nhưng rồi cô chợt ỉu xiu:

- Rõ ràng hắn vừa lấp ló ở gốc cây kia mà lại. Sao hắn biến đi đâu mà nhanh thế. Cậu phải cảnh giác đấy.

Duyên cười, nụ cười làm lún sâu thêm núm đồng tiền trên má:

- Mình có của nả gì đâu mà lo cảnh giác.

Nga vẫn dăm dăm nét mặt, giọng chưa hết nổi bản khoăn:

- Nhưng mình thấy nghi nghi cái lão rách rưới ấy lăm Duyên ạ.

Duyên khẽ đập vào tay bạn:

Mấy ngày nay tuy mình bận thật nhưng cũng cảm giác có đôi mắt của ai đó đang theo dõi mình Nga ạ, không lẽ là cái ông ăn mày đó...

Nga nhìn Duyên bằng ánh mắt đầy thương cảm. Cô khẽ bới rồi nhổ mấy sợi tóc bạc trên đầu Duyên, giọng thì thầm:

- Thế thì càng phải cảnh giác... à này thế chuyện của cậu với anh Thịnh ra sao rồi?

Duyên nhìn bạn bằng ánh mắt tư lự thoáng nét buồn:

- Không có gì đâu Nga ạ. Mình kính trọng anh ấy. Mình đâu còn xứng đáng với anh ấy nữa.

Nga cau có:

- Đồ dở hơi, thằng chồng rởm đã bỏ đi theo gái từ tám mươi đời. Mình không tự lo hạnh phúc cho mình thì ai lo cho đây. Anh ấy vẫn còn yêu cậu đấy.

Duyên bần thần, đôi mắt đen thẫm, buồn bã, lắc đầu:

- Dù sao mình cũng đã có hai đứa con làm niềm vui, mình chẳng cần gì nữa. À thế cơ quan Nga đã nghỉ Tết chưa?

Nga cười, đôi mắt lúng liếng quên hẳn chuyện tức bực vừa xong:

- Cơ quan mình nghỉ rồi, ông xã mình năm nay về ăn Tết sớm hơn mọi năm. Ông ấy mua sắm cho mẹ con một lô quần áo. Ăn Tết xong ông ấy cho mình ra thăm đơn vị ở ngoài đảo.

Duyên che miệng ghé tai nói nhỏ với Nga, giọng bí mật:

- Anh Thịnh đang ở trong nhà ấy.

Nga đấm vào vai bạn:

- Thế mà còn giấu, đâu anh Thịnh đâu rồi?

Vừa nói cô vừa sồng sộc đi xuống bếp. Thịnh đang lúi húi làm thịt gà. Trông thấy Nga. Anh cười lớn:

- Chào cô Nga. Nga đến đã lâu chưa?

Nga vờ phụng phịu:

- Anh đến mà cái Duyên nó giấu em, nó tẻ thật. Nào anh đưa em giúp anh một tay.

Vừa nói nga vừa giằng lấy con gà, hai tay cô thoăn thoắt mổ gà làm lòng. Xong xuôi cô hỏi Thịnh:

- Còn việc gì nữa không anh?

Thịnh cười:

- Xong hết rồi, lên uống nước đi, lát nữa anh luộc gà là xong.

Lên nhà, Thịnh rót nước mời Nga. Nga đượm đà hỏi Thịnh:

- Em không hiểu sao đến bây giờ mà anh vẫn không đến với Duyên?

Thịnh cười lớn:

- Anh chả đến đây là gì.

Nga lườm Thịnh:

- Em nói là về với nhau là cưới nhau cơ. Anh cứ ồm ờ, yêu nhau như thế mà cứ chờn vờn, chờn vờn mãi sao. Hay là nó không còn xứng đáng với anh? Nó tội nghiệp lắm.

Thịnh luống cuống:

- Không phải thế đâu Nga. Vì chuyện khác cơ.

Nga sấn sổ:

- Chuyện gì nữa đây? Hay là bây giờ anh về Hà Nội có nhiều em trẻ, em đẹp, anh cần gì nó. Anh cần gì phải xuống đây cho thêm nặng lòng nhau, anh không thương nó thì thôi.

Thịnh thật sự lúng túng, anh nắm lấy tay Nga. Đường như muốn san sẻ nỗi bực bội trong lòng Nga.

- Có thể lúc nào đó em sẽ hiểu anh. Còn bây giờ, anh không thể.

Vừa lúc Duyên vào, cô hồ hởi kể cho hai người nghe về chuyện học tập của con. Năm nào hai đứa cũng đạt học sinh giỏi. Vinh học đại học Y năm đầu tiên đã được cấp học bổng. Thịnh hồ hởi ra mặt, anh xuýt xoa:

- Em nuôi dạy con giỏi thật đấy. Anh mừng cho em và các con.

Duyên đỏ mặt:

- Nhưng ngày ấy anh không trả hộ cho em món nợ thì làm sao em yên tâm lo cho con ăn học được. Chúng nó trưởng thành là có cả công của anh đấy.

Thịnh cười rồi nhìn Duyên:

- Có gì đâu mà công với xá, cái cơ bản là mẹ con em tự phần đấu vươn lên. Thế còn gia đình Nga thế nào, kể cho anh nghe với.

Nét mặt Nga bưng vẻ hạnh phúc, cô cứ thao thao kể chuyện gia đình mình. Duyên gượng cười theo bạn nhưng đôi mắt tư lự, lòng bồn chồn lo lắng. Hình như lời nói của Nga vẫn văng bên tai mà không lọt được tiếng nào. Duyên hiểu tính bạn là vậy, rất thẳng thắn, sỏi lời không thâm trầm đôi lúc còn có vẻ bỗ bã. Có hiểu vậy hai người mới chơi thân được với nhau. Thỉnh thoảng rồi việc Nga thường đến giúp đỡ Duyên, lúc thì đi chợ nấu cơm, lúc thì tắm giặt cho lũ nhỏ. Tuy Vinh và Lệ đã lớn nhưng chúng vẫn quấn quýt với Nga như ngày còn bé. Sở dĩ Nga có điều kiện như vậy là vì Nga có một gia đình suôn sẻ đầm ấm hơn Duyên, chuyện trò một lát Nga vui vẻ chào mọi người ra về.

*

* *

Cánh cửa xếp được mở rộng, ánh đèn toả sáng làm cho ngôi nhà thêm vui vẻ, tiếng cười nói rộn rã trong nhà, Duyên cảm thấy trong lòng vui vui. Chị

vội chuẩn bị sắm lễ cúng Giao thừa. Vinh đã đi chơi cùng các bạn. Còn Lệ ở nhà giúp mẹ. Mùi hương trầm thoang thoảng quán quít cảnh đoàn viên. Nét mặt Duyên thoáng buồn, vài nếp nhăn mờ in trên khoé mắt, mái tóc lốm đốm điểm bạc. Báo hiệu tuổi chị đã ngoài bốn mươi. Chị dăm dăm nhìn ra bầu trời giờ phút Giao thừa đã đến. Chị bê mâm lễ ra giữa sân để cúng trời đất. Con mưa đầu xuân lay phay nhẹ nhẹ. Gió xuân phơi phới trên các nụ hoa, ngọn cỏ.

Đi vào nhà nhưng chị vẫn có cảm giác như có con mắt nào đó vẫn nhìn mình quanh quẩn đâu đây. Thường lệ năm nào Duyên cũng làm vậy, sau lễ Giao thừa mẹ con cô vui vẻ ăn bữa cơm đoàn viên. Năm nay, Vinh đã lớn là sinh viên năm thứ hai của Trường đại học Y khoa. Còn Lệ học năm cuối cùng của cấp III. Nhìn các con khôn lớn trưởng thành mà lòng chị cảm thấy vui vui. Nhưng trong một góc tâm hồn có lúc chị cảm thấy lòng mình chổng chênh như thiếu đi một cái gì đó mà chị cố tình lãng quên. Mặc dù năm nay Thịnh về ăn Tết cùng mẹ con Duyên. Lúc này Lệ ở trên gác xem tivi, Vinh đi chơi chưa về, chỉ còn có hai người ngồi trong phòng khách. Duyên mừng vì Thịnh

vẫn chân tình quý mến mẹ con Duyên. Anh ngồi đó rất gần, vậy mà chị vẫn cảm thấy rất xa. Đêm 30 là đêm đoàn tụ của bao gia đình. Vậy mà... Duyên đắm chiêu nhìn anh, vẫn vầng trán rộng, vẫn đôi mắt sáng, vẫn nét mặt rạng rỡ. Có lúc lòng Duyên cứ rộn lên, nao nao nhớ lại những kỷ niệm, có lúc Duyên còn gọi lại cho anh những kỷ niệm xa xưa. Anh vẫn lặng thinh. Duyên không hiểu, tại sao thỉnh thoảng anh về thăm mẹ con Duyên rồi lại đi không hề có lời hẹn ước. Hay là Duyên không còn có trong trái tim anh. Vậy sao anh không lấy vợ đi, quên Duyên đi, mà cứ trở về làm cho Duyên bao lần thổn thức. Nhiều lúc Duyên không thể hiểu được anh. Hôm nay Duyên phải tìm ra nguyên nhân ấy. Duyên ngẩng mái đầu búi tóc cao làm hở chiếc gáy trắng ngần còn rất trẻ trung và bắt gặp ánh mắt Thịnh đang nhìn Duyên đắm đắm. Duyên vội lảng nhìn ra xa. Bất giác Thịnh bước lại hai bàn tay của anh đặt nhẹ trên đôi vai bé nhỏ của Duyên. Quay lại nhìn Thịnh, chị bắt gặp đôi mắt Thịnh đang nhìn mình thật nồng nàn:

- Dù thế nào anh cũng vẫn yêu em. Anh vẫn muốn được cô bé Duyên ngày nào chăm sóc anh lúc bị ốm.

Đến lúc này Duyên mới hiểu hết được tấm lòng của Thịnh. Duyên cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Xuân năm nay làm cho chị trẻ lại, đôi mắt lóng lánh niềm vui.

Pháo đêm Giao thừa rộn lên, râm ran khắp nơi. Mâm cơm đã được dọn ra, cả nhà chỉ chờ Vinh đi chơi về ăn cho vui.

Năm nay cái rét cuối đông, đầu xuân thật lạ. Có lúc rét cay rét đắng. Có lúc lại rét mơn man nhẹ làm cho con người thật thoải mái. Nhưng hôm nay, trời mưa và bắt đầu trở rét. Duyên ra khép cửa và có ý ngóng con trai. Chị thoáng nhìn ra bầu trời xa xăm với đôi mắt mênh mang sâu lắng.

21.

Mấy hôm nay, Bình nhịn đói nhịn khát, thập thò bên đường để ngắm vợ con. Đêm nay là đêm 30 Tết, trên đường người đi lại đã bớt đông. Bình lấm lét đi về phía nhà Duyên. Anh cố nhìn vợ con cho rõ lần nữa và cũng không mong sự tha thứ của vợ con. Vào nhà thì không dám, anh loay hay tìm chỗ để mồn quà cho vợ con. Nhưng không, trước cửa chỉ là hai cánh cửa sắt im lìm, để ngoài này sẽ mất. Làm sao đây, Bình cứ quay ra quay vào tìm chỗ để gói quà cho thuận tiện, ai ra cũng có thể thấy ngay. Chợt Bình nghe

21.

Mấy hôm nay, Bình nhịn đói nhịn khát, thập thò bên đường để ngắm vợ con. Đêm nay là đêm 30 Tết, trên đường người đi lại đã bớt đông. Bình lấm lét đi về phía nhà Duyên. Anh cố nhìn vợ con cho rõ lần nữa và cũng không mong sự tha thứ của vợ con. Vào nhà thì không dám, anh loay hay tìm chỗ để món quà cho vợ con. Nhưng không, trước cửa chỉ là hai cánh cửa sắt im lìm, để ngoài này sẽ mất. Làm sao đây, Bình cứ quay ra quay vào tìm chỗ để gói quà cho thuận tiện, ai ra cũng có thể thấy ngay. Chợt Bình nghe

tiếng cười nói vui vẻ trong nhà. Bình vội đứng lên, nghển cổ nhìn vào trong, ánh đèn nêông trắng xanh toả sáng khắp nhà, một người đàn ông bê mâm cơm nóng. Trên mâm một con gà béo mập, miệng ngậm một bông hồng nhung. Duyên đi sau bê một xoong gì đó. Vừa đặt xuống bàn, Duyên đã phân công:

- Anh Thịnh đi chặt thịt gà nhé.

Thịnh vờ khúm núm, xoắn xoe hai bàn tay:

- Vâng, thưa bà chủ tôi đi ngay.

Duyên nhìn điệu bộ đến tức cười của Thịnh, chỉ chỉ vào trán Thịnh:

- Phải làm nhanh lên đấy, con nó về mà chưa xong là bị phạt đấy.

Thịnh bê đĩa đựng con gà cúi rạp xuống:

- Thưa bà vâng ạ.

Thế là cả hai cùng cười vui vẻ. Lệ từ trên gác xuống nhìn thấy cảnh ấy nó cũng cười lẫn. Nó vội bê lấy đĩa và nói:

- Chú để đấy con làm cho - Rồi Lệ bê đĩa gà đi thẳng xuống bếp.

Thịnh vờ cau mày:

- Vậy là tôi bị thất nghiệp rồi.

Duyên nhìn Thịnh mỉm cười, chỉ khẽ vuốt nhẹ

mái tóc xoà trên trán, rồi cầm tay anh ra phòng khách ngồi uống nước.

Ngoài trời se lạnh mà trán Bình lấm tấm mồ hôi. Anh sững người khi thấy cảnh hai người âu yếm bên nhau. Hấn ta là ai? Con hờn ghen tức lên tận cổ, nhưng rồi Bình hiểu mình là ai, tại sao lại ghen được với Duyên cơ chứ. Những năm qua anh bỏ đi với người đàn bà khác để lại ba mẹ con bơ vơ và một món nợ khổng lồ. Bây giờ Duyên có quyền hưởng thụ hạnh phúc, có quyền được ngẩng cao đầu vì những đứa con đã khôn lớn, đã trưởng thành. Mình có quyền gì mà ghen được với Duyên. Có lúc Bình tự biện bạch cho mình: Duyên vẫn là vợ Bình, Bình có quyền phá hạnh phúc đang hiển hiện trước mắt lắm. Càng nghĩ, càng giận, càng tức tối. Bình muốn phá tung cánh cửa ra và làm một phen tanh bành. Con tức bực đang bùng bùng thì chợt Vinh về. Từ xa dưới ánh đèn nông, Vinh thấy một người ăn mặc rách rưới như tổ đĩa, một ống tay gần như mất hẳn, lộ ra bờ vai đen nhẻm. Ông ta đang run lẩy bẩy trước gió, ngھển cổ nhìn vào trong nhà. Thấy vậy, Vinh hét to:

- Có kẻ trộm!

Nghe thấy tiếng quát của Vinh, Bình lui ngay

vào vườn chuối bên hàng xóm. Anh ta nơm nớp lo sợ, nếu mọi người tìm ra mình thì biết ăn nói sao đây. May sao vườn chuối khuất kín. Bình thở phào, xốc lại cái túi về phía nhà mình. Đi qua cánh đồng lúa chín anh ta cảm thấy không khí thoáng đãng, đầu óc đỡ căng thẳng. Bình lững thững đi trên thảm cỏ mịn màng, hương lúa thoang thoang. Vừa đi Bình vừa nghĩ đến sự việc vừa xảy ra.

Một mối, cái đói làm hoa cả mắt, Bình ngồi phệt xuống vệ cỏ, vừa thở vừa lôi túi quà ra ngắm nghía, bàn tay gầy guộc của Bình nắm lại túi quà xem trong đó còn cái hộp đựng đồng hồ không, yên tâm là còn đủ, anh ta lại cất vào túi ôm khư khư trước bụng. Trong đêm tĩnh mịch của cánh đồng lúa bát ngát, tiếng thở dài của Bình nghe náo nột. Anh ta buồn vì quà không tới tay người thân. Hôm nay đã là ngày mừng một Tết. Đến lúc nào mới đưa được quà cho vợ con. Bất giác Bình đứng dậy, bước đi vô định, đôi mắt khô khốc nhìn sâu thẳm lên bầu trời đen thẫm. Bình bỗng giật mình khi thấy mấy bóng đen đang nhô ra trước mặt. Theo phản xạ anh ta ôm chặt túi vào lòng dằng thế thủ. Mấy bóng đen lại gần, chúng túm lấy Bình, đưa thì giằng túi, đưa thì ôm chặt lấy anh ta mà đấm đá

túi bụi. Bình ú ớ định kêu. Một tên nhe bộ răng trắng ớn, nét mặt gầy guộc ghé vào tai Bình mà nói:

- Mày có kêu trời cũng không thấu đâu. Biết đường thì đưa túi đây.

Mặc, Bình vẫn giãy giụa và giữ chặt cái túi đến cùng. Những cú dấm đá vào mặt vào người làm anh ta đau đốn, lăn lóc trên bờ cỏ. Một tên nháy xổ vào Bình đâm một nhát dao vào lưng. Bình kêu lên một tiếng "Ồi"! rồi bất tỉnh. Cả lũ tranh nhau mở túi, mấy bộ quần áo rách của Bình làm chúng khịt mũi rồi ném ra xa. Đến bọc quần áo, một tên hít hít rồi cười rồ lên:

- Áo mới, áo mới chúng bay ạ.

- Úi trời... khặc..... khặc..... cái đồng hồ.

- Úi cha! Mỗi thằng cũng được vài bi đây... khặc... khặc.

Chúng tranh nhau, xô nhau rồi kéo đi thẳng, không hề ngoái lại xem kẻ mất của kia ra sao...

Còn Bình! Anh ta lịm dần, lịm dần, dòng máu từ vết thương chảy tràn ra bờ cỏ, ngấm dần xuống ruộng lúa. Gió vẫn nhẹ nhẹ du đưa làm cho biển lúa xôn xao thì ào. Anh ta mơ màng hình bóng Duyên và hai con đang vẫy gọi. Bình chới với đuối theo, đuối theo mãi đến khi vấp phải một hòn đá, anh bị

ngã nhào xuống, hụt hẫng, lơ lửng rồi hun hút lao xuống vực sâu thăm thẳm. Anh luôn miệng gọi Duyên nhưng đáp lại chỉ có tiếng rì rào của biển lúa.

*

* *

Đã một tuần lễ nay, Bệnh viện đa khoa nhận được một ca cấp cứu. Anh ta bị bọn nghiện trấn lột và đâm cho một nhát vào gần phổi. Tình trạng bệnh nhân có nguy cơ tử vong. Mặt anh ta vàng bệch vì bị mất máu nhiều, hơi thở khò khè, trong người anh ta không có lấy một loại giấy tờ gì. Bác sĩ hỏi:

- Người nhà anh ở đâu để chúng tôi báo tin.

Anh ta từ từ mở đôi mắt bạc phếch, giọng như tiếng gió thoảng qua đôi môi nứt nẻ:

- D...uy...ê...n...

Bệnh viện nhờ công an tìm giúp người tên D...uy..., nhưng không lần được ai. Mãi sau anh công an đến hỏi lần nữa và phán đoán là tên Duyên. Họ lại một phen dò trong hộ khẩu một loạt tên Duyên. Khi mẹ con Duyên đến thì Bình đã mất và nằm ở nhà lạnh hai ngày. Nhìn Bình tàn tạ, xương trán, xương mặt vêu vao, quần áo rách rưới bản thủ

nhóp nháp, râu ria lởm chởm lòng Duyên nao nao khó tả. Chị vừa giận lại vừa thương, vừa đau đớn vừa xót xa cho Bình. "Nghĩa tử là nghĩa tận". Con người chỉ chết có một lần. Dù sao anh ta cũng một thời là chồng Duyên, là bố của hai đứa trẻ. Những giọt nước mắt từ từ lăn trên gò má Duyên, chị ngậm ngùi bảo hai con:

- Thôi bố các con đã yên phận, chúng ta đưa bố con ra nơi yên nghỉ.